

Leven in de Heilige Geest: geen plaats voor angst en ontmoediging

Pinksteren is de dag waarop de apostelen de gaven van de Heilige Geest ontvingen en doordrongen werden van Gods licht! Pinksteren is de dag waarop de stichting van Gods Kerk voltrokken werd.

Ook wij zijn geroepen om in de eucharistische eenheid Kerk te zijn. Ook wij hebben voortdurend en onophoudelijk behoefte om ons te laten doordringen door de H. Geest.

Als het waar is dat Christus ons tot de heilige Geest bracht, dan is het ook zo dat wij slechts in de Heilige Geest tot Christus kunnen komen. Onze menselijke plannen en inspanningen hebben slechts waarde voor zover wij deze kunnen plaatsen in onze voortdurende God-menselijke relatie. In en door de Heilige Geest worden wij medewerkers van God voor de voortdurende vernieuwing van zijn Schepping.

De Heilige Geest is de onzichtbare God die ons nooit verlaat, die doordringt tot het intiemste van ons wezen om ons te transfigureren, om onze angst, onrust en vertwijfeling te verdringen. Hij is het die ons levenskracht, levensvuur, levensvreugde geeft, daar waar wij bijna ontmoedigd en wanhopig waren. Hij is die steeds onzichtbaar bij ons is om ons te sterken en recht te houden in iedere situatie.

Hij is het die maakt dat wij echt nooit “alleen” zijn. De grootste ontredding en wanhoop is die van de “eenzaamheid”. In feite is de “eenzaamheid” het gevoel verlaten te zijn van alles en door alles, met niemand meer te kunnen spreken, door niemand meer gehoord te kunnen worden, alleen en onbeholpen te staan ten overstaan van soms ondraaglijke situaties.

Voor wie voortdurend in een God-menselijke relatie leeft, voor wie voortdurend de Heilige Geest in zich draagt, bestaat er geen eenzaamheid, zijn er geen onoplosbare situaties, is er geen

ontreddering, angst of wanhoop! God zelf, die ons het leven geeft, die menslievend is en al onze noden kent, is dicht bij ons in de intimiteit van ons hart. Hij luistert naar ons. Wij kunnen tot Hem spreken en bidden.

Bidden, ja: ziedaar het geheim van onze voortdurende “vrije” relatie met hem. Vooral het “Jezusgebed” zal ons hierbij helpen (“Heer, Jezus Christus, Zoon van God, heb medelijden met mij”).

En zelfs voortdurend aan die onzichtbare aanwezigheid van de Heilige Geest “denken” is reeds het grootste gebed en de weg tot onze deïficatie of vergoddelijking.

V. Ignace Peckstadt

Uit het boek: De sterkte van Gods aanwezigheid – wijsheid uit de orthodoxe spiritualiteit – Averbode

